

ת"פ 62615/07/18 - מדינת ישראל ע"י תביעות ירושלים נגד פלונית

בית משפט השלום בירושלים
ת"פ 62615-07-18 מדינת ישראל נ' פלונית

בפני
בעניין: כבוד השופט דוד שאול גבאי ריכטר
מדינת ישראל ע"י תביעות ירושלים

המאשימה

נגד

פלונית

ע"י ב"כ עוה"ד אלון דוידוב

בהמשך

ע"י ב"כ עו"ד מירב זמיר

הנאשמת

מזר דין

כתב האישום

הנאשמת הורשעה על פי הודאתה בעבירה של **אי נקיטת צעדי זהירות בחיה**, לפי סעיף 338(א)(6) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. על פי עובדות כתב האישום ביום 22.11.2017, בשעות הבוקר המוקדמות, יצאה המתלוננת יחד עם הכלב שלה, הקשור לרצועה, ואחייניתה בת ה-4.5 לגן שעשועים. הנאשמת אף היא שהתה בגן שעשועים על הכלב שלה מסוג בוקסר במשקל 35 ק"ג, שלא היה קשור ברצועה. בשלב מסוים הבוקסר קפץ על אחייניתה של המתלוננת והחל לנשוך אותה. הנאשמת והמתלוננת ניסו לשחרר את הלסת של הבוקסר מפניה של האחיינית, אולם הדבר צלח למשך זמן קצר, עד שהבוקסר שב והמשיך לנשוך את פניה ורגליה של האחיינית. לבסוף קפצה המתלוננת והתיישבה על הבוקסר והצליחה לשחרר את רגלה של אחייניתה מנעילת הלסת של הבוקסר. לאחר מכן לקחה את רצועת הכלב מכיסה של הנאשמת וקשרה אותו. כתוצאה מהתקיפה האמורה, פונתה האחיינית לטיפול רפואי בבית החולים ואלה הנזקים שנגרמו לה: פצע קריעה בקרקפת באורך 5 ס"מ; פצע בצורת "ר" לעומק העור ותת העור עם צדדים קרועים נוספים באורך 3 ס"מ; פצע בצורת "סהר" בלחי בעומק של העור ותת העור באורך של 4 ס"מ; שלושה סימני נשיכה קטנים ועמוקים ליד העין הימנית בלחי; סימן נשיכה בשליש העליון של השוק השמאלית. האחיינית נזקקה להתערבות טיפולית - סגירה של הקרעים בקרקפת עם סיכות באמצעות הדרמה; תפירה של החתכים בלחי וקירוב של החתכים באמצעי רפואי וחבישה של הפנים והקרקפת ותחילת חיסון פעיל וסביל למחלת הכלבת.

מהלך הדין

בתחילת ההליך ביקש הסנגור להפנות את הנאשמת לאבחון פסיכיאטרי שיבחן את אחריותה וכשירותה לעמוד לדין. מחוות הדעת הפסיכיאטרית שהוגשה ביום 5.12.2019, עולה כי הנאשמת מוכרת למערכת בריאות הנפש מטיפול קצר וממוקד על-רקע דיכאון שחוותה בעקבות מות אמה, אך מעולם לא נאבחנה במתמדת עם מחלת נפש. הפסיכיאטר הממוזי קבע, כי לא היתה כל עדות למצב פסיכיאטרי פעיל בעת ביצוע העבירה ואין כל קשר בין מחלת נפש לאירוע המתואר בכתב האישום, לפיכך נקבע, כי הנאשמת אחראית למעשה וכשירה לעמוד לדין. לאחר מכן, הצדדים הגיעו להסכמה כי הנאשמת תודה בכך בכתב האישום ותישלח לשירות המבחן שיגיש תסקיר בעניינה.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר שהוגש בעניינה של הנאשמת עולה, כי הנאשמת כבת 69, עלתה ארצה מחבר המדינות בשנת 1995. היא התאלמנה מבעלה במהלך שירותו הצבאי, והיא אם לחמישה ילדים, כולם בוגרים. בת נוספת נפטרה בהיותה תינוקת. היא בוגרת תואר בתחום ניהול ומסחר ועבדה בישראל במיצוי זכויות, עד שהתדרדר מצבה הרפואי והיא מתקשה בתפקוד, תוך שמצבה החמיר והלך עם השנים וכיום היא נעזרת במטפלת מן הביטוח הלאומי ברמה היומיומית. שירות המבחן עמד על מצבה הבריאותי של הנאשמת, ובין היתר, ציין את היותה חולת אפילפסיה. הנאשמת נטלה אחריות למעשה, הביעה עליהם חרטה והיא חשה צער רב על קרות האירוע. לדעת שירות המבחן לנאשמת מערכת ערכים נורמטיבית והיא חווה את ההליך באופן מרתיע. שירות המבחן סבר כי לנוכח מצבה הרפואי של הנאשמת, לא תוכל לעמוד בהטלת עונש בעל היבט מוחש/פיזי, גם לא מסוג של של"ץ. שירות המבחן המליץ על הטלת מאסר מותנה, התחייבות ופיצוי הקטינה.

ראיות וטיעונים לעונש

במסגרת הראיות לעונש שמעתי את דודתה של הילדה, שהייתה עדה לאירוע (עדת תביעה 1) ואת אמה של הילדה. השתיים סיפרו על השלכות האירוע על חייהם וזוהי ועל חייהם. בנוסף הוגשו בהסכמה צילומים צבעוניים של חבלותיה של הילדה מזמן אמת וכיום. הסניגור הגיש מסמכים המעידים על מצבה הבריאותי המורכב של הנאשמת. הצדדים לא הגיעו להסכמה עונשית.

מחד, טענה ב"כ המאשימה כי נוכח התוצאות הקשות של רשלנותה של הנאשמת, אין מנוס מהטלת מאסר בפועל, מאסר על-תנאי ופיצוי בסך ₪ 10,000 לטובת הילדה.

מאידך, עתר הסניגור להטיל על הנאשמת עונש לפי המלצת שירות המבחן, נוכח מכלול הנסיבות, וטיב העבירה.

קביעת מתחם הענישה - מתחם הענישה צריך להתייחס לעקרון ההלימה, הנוגע ליחס לערך החברתי המוגן, מידת הפגיעה בו, מדיניות הענישה הנוהגת ונסיבות ביצוע העבירה.

אשר לערך המוגן - העבירות אותן עברה הנאשמת פוגעות בערך המוגן של שמירה על שלום גופו ונפשו של הציבור. מידת הפגיעה בערך המוגן בעבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות בחיה היא ממשית, בשים לב לכך שכלבה של הנאשמת קפץ על הילדה ולא הפסיק לנשוך אותה בחלקים שונים בגופה וגרם לה נזקים פיזיים משמעותיים, תוך דגש על הנזק האסתטי בפניה.

נסיבות הקשורות בביצוע העבירה, לפי סעיף 40' לחוק העונשין - בין הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה יש לשקול את אלה, לעניין קביעת המתחם: מדובר בעבירת רשלנות, ולא בעבירה מתוכננת, כאשר שירות המבחן קבע כי הנאשמת לקשר את כלבה לרצועה ומתן אפשרות לכלב להסתובב חופשי היה בלתי סביר, ואפשר, בסופו של דבר את פגיעת הכלב בקטינה. ר' בהקשר זה: יעקב קדמי, "על הדין בפלילים חוק העונשין" חלק שלישי (תשס"ו-2006), הוצ' דיונון, עמ' 1316 - 1317. הנזק שנגרם הוא חבלות בגופה ובעיקר בפניה של הקטינה, שילוו אותה לאורך חייה. כפי שעלה מדברי האם והדודה, החבלות השפיעו על התנהגות הקטינה ודימויה העצמי; הנאשמת אישה מבוגרת והייתה צריכה להימנע מביצוע העבירה והיה עליה לנהוג בהירות רבה יותר. לא למותר לציין כי גם לשיטת דודתה של הקטינה, אף כלב לא היה נתון ברצועה באותה עת ויש בכך להכחות במידת מה את מחדלה את הנאשמת.

מדיניות הענישה הנוהגת - בחינת מדיניות הענישה הנוהגת ביחס לעבירה של אי נקיטת אמצעי זהירות בחיה מעלה כי במקרים דומים הטולו על נאשמים עונשים נעים ממאסר מותנה ועד לתקופת מאסר קצרה שיכול ותרוצה בעבודות שירות. במקרים רבים אף נמנעו מהרשעה. כך למשל ברע"פ 2777/11 פלוגית נ' **מדינת ישראל** (16.10.2012). הנאשמת, וטרינרית במקצועה, הואשמה בעבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה. כלבה של הנאשמת ששהה בחופשיות מחוץ למרפאתה, נשך את ילדה בת שנתיים וחצי וגרם לה פצעים במספר אזורים בפניה ובצקת והיא נזקקה לניתוח. בית משפט השלום נמנע מהרשעת הנאשמת, ואולם החלטתו נהפכה בבית המשפט המחוזי בערעור שהגישה המדינה. בבקשת רשות ערעור שהגישה הנאשמת לבית המשפט העליון התקבלה עמדתה, ובוטלה הרשעתה; ע"פ 59342-08-16 **בן סימון נ' מדינת ישראל** (6.10.2016). הנאשם הורשע בעבירות של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה והחזקת כלב שלא בהתאם לקבוע בחוק. הנאשם טייל עם כלבו שלא היה קשור ברצועה. הכלב התנפל על המתלוננת, נשך אותה בירך ימין וגרם לה לפצעים עמוקים שהובילו לאשפוז. הנאשם נדון ל-2 חודשי מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת בסך ₪ 25,000. נקבע מתחם ענישה שבין מאסר מותנה ועד חודשי מאסר ספורים. הערעור נדחה; בע"פ (ב"ש) 40254-12-14 **כהן נ' מדינת ישראל** (11.11.2015). הורשע הנאשם בעבירה של אי נקיטת צעדי זהירות בחיה. הנאשם טייל עם שני כלביו, שאחד ברצועה ולא אחד ממסוים. הרצועות של הכלבים נכרכו זו בזו, ובכדי להתייך, שחרר הנאשם את הכלבים ואלה ברחו לעבר המתלוננת, התנפלו עליה, נשכו אותה וביד ימין וגרמו לה לחבלה שבגינו נזקקה לטיפול רפואי. בית משפט השלום גזר על הנאשם חודשיים מאסר על תנאי, קנס בסך ₪ 1,000 ופיצוי בסך ₪ 4,000. בית משפט מחוזי דחה ערעור על עצם ההרשעה.

מתחם הענישה - לפיכך, מתחם הענישה צריך לעמוד על מאסר על תנאי לצד ענישה נלווית למספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות. **נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה לפי סעיף 40' לחוק העונשין** - ניתן לתת משקל לנסיבות הבאות שאינן קשורות בביצוע העבירה, במסגרת גזירת העונש בתוך המתחם: הנאשמת בשנות השישים המתקדמות לחייה, ללא כל רישום פלילי. נסיבות חיה לא היו קלות והיא חוותה אבדן לא אחת. מצבה הבריאותי אינו מן המשופרים והיא נזקקת לסיוע ברמת התפקוד היומיומית. היא הודתה במיוחס לה ונטלה אחריות למעשים. הסבירות שהתנהגות כגון זו בהורשעה תחזור על עצמה בנסיבותיה האישיות והבריאותיות, מוטלת בספק.

המיקום במתחם - לפיכך, יש למקם את הנאשמת בחלקו התחתון של מתחם הענישה.

גזירת הדין

לפיכך, אני מחליט לגזור על הנאשמת את העונשים הבאים:

- חודשיים מאסר, שלא ירוצו אלא אם תעבור הנאשמת את העבירה בה הורשעה בתוך שנתיים מהיום;
- קנס בסך ₪ 500, או יומיים מאסר תמורתו אם לא ישולם. הקנס ישולם עד ליום 1.2.2021.
- פיצוי למתלוננת, עדת תביעה 1, וזאת עבור אחייניתה, הקטינה שנפגעה, בסך ₪ 10,000. הפיצוי ישולם ב-10 תשלומים שווים ורצופים החל מיום 1.2.2021 ובכל 1 לחודש רציף ועוקב. לא ישולם מי המתשלומים במועד, יועמד לפירעון מיידי בצירוף הפרשי ריבית פיגורים והצמדה כחוק.

זכות ערעור כחוק לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ח חשוון תשפ"א, 15 נובמבר 2020, במעמד הצדדים.

עמוד 2

